(המשך מעמוד 45)

פירסום. היה חשש שמא לא תיפול לידיו פרשה היסטורית עד ליום פרישתו, וזו אומנם נפלה.

מידע סודי

שבושה ימים אחרי שנעצר פרסמן, דליה, שם אין פרסמן מתגורר כבר יותר מחצי שנה. בנוכחות שלוש בנותיה של דליה, הבכירה בת 23 והצעירה בת 13, נערך חיפוש מקיף בבית. בסיומו נעצרה דליה פרסמן והובלה לאבו־כביר. למחרת היום טענה דליה לשווא. שאין לה קשר עם המעשים המיוחסים לבעלה, וכי אין היא מתגוררת עימו כלל. שופט השלום הראשי, חיים שפירא, קיבל, כמעט כמו תמיד, את „המידע הסודי" שהציגה בפניו המישטרה. דליה פרסמן נעצרה לחמישה ימים.

מעצרה של דליה פרסמן לא הביא את הכותרות המבוקשות. במטה הארצי שכחו לדווח לצלמים כי היא עומדת להיות מובאת לבית־המישפט, לכן היו הידיעות על מעצרה רק בעמודים הפנימיים. אולם חרושת ההדלפות המשיכה לעבוד.

לפתע יצאו העיתונים עם רמזים, כאילו יש מקום לחשוד שהזהב היה מיועד לתש־לום עבור סמים. רמזים עבים יותר קשרו את פרסמן ואת אשתו לרשת בינלאומית גדולה של הברחות זהב, סמים ויהלומים. מושגים כמו פשע מאורגן, מאפיה בינ־לאומית ואינטרפול, נזרקו לעבר העיתו־נאים, ואלה ששו לפרסם. אולם לכל היה ברור דבר אחד. דליה פרסמן נעצרה, מפני שעקיבא פרסמן לא נתן עדות שסיפקה את המישטרה. הוחלט להפעיל עליו לחץ ולעצור את אשתו.

החוקרים ידעו כי כשהם עוצרים את דליה פרסמן הם מותירים בבית שבהוד־השרון, ללא השגחה, את שלוש בנותיו של פרסמן, נורית, הבת הבכורה, עסוקה ימים ולילות בטיפול בחבר שלה, המאוש־פז בבית־החולים. כבר שש שנים היא יוצאת עם נהג־משאית צעיר והיא אף עמדה להינשא לו. לפני כחודשיים וחצי היה הצעיר מעורב בתאונה קטלנית, נפ־צע קשה והפך משותק לכל חייו. מאז ה־תאונה מבלה נורית, הצעירה היפהפיה ש־חגגה השבוע את יום הולדתה ה־23, שעות ארוכות ליד מיטת החבר שלה, כשהיא עוזרת לאחיות בטיפוליהן, מזינה אותו מצד לצד, כדי שלא יקבל פצעי לחץ, מאכילה אותו ומעוררת אותו בטיפולי ה־פיזיוטרפיה הקשים.

עקיבא פרסמן אוהב את בנותיו. גם אחרי שעזב את ביתו, הקפיד לבוא פע־מים אחדות אל הבית, כדי לפגוש אותן. המישטרה ידעה כל זאת, וידעה גם כי פרסמן ידע שכאשר אשתו תיעצר, ולאור העובדה שבתו מטפלת בחבר הנכה שלה, תישארנה בנותיו האחרות ללא טיפול וללא השגחה. האחת בת ה־17 נמצאת עתה בעיצומן של בחינות הבגרות שלה.

אולם המישטרה לא השיגה את מטרתה. פרסמן, על אף מעצרה של אשתו, ועל אף שידע שבנותיו נותרו לבד, לא נישבר. הוא אומנם הודה בהברחת הזהב, שבה נתפס „על חם," אך לא הסכים להיות קשור במאפיות, בפשע מאורגן, בהבר־חת סמים ויהלומים, כפי שדרשו זאת ממנו חוקריו.

שתי הנשים בתא אחד

אז החליט זיגל להסעיר את חשלב הבא. הוא ידע על הרומן בין פרסמן למיכל אדר. כאשר פרצו השוטרים לביתה של מיכל ברעננה, הם יכלו לעצור אותה, ללא כל קושי להסביר זאת מבחינה צי־בורית, או להסביר זאת לשופט. עיסקת הזהב הגדולה נעשתה בביתה, וזו חיתה סיבה מספקת כדי להחשיד אותה. אולם מיכל, שנחקרה שעות ארוכות במישטרה, שיכנעה את השוטרים שאם אומנם עשה פרסמן מעשים בלתי־חוקיים, היא לא יד־עה עליהם דבר.

אולם על זיגל היה לשבור את פרסמן כדי לזכות בניצחון זהה. ביום הראשין שעבר הודלף לעיתונים כי מיכל אדר לא נעצרה יחד עם פרסמן מפני שהשוטרים רחמו עליה. לפי אותה ההדלפה מהמיש־טרה, היתה מיכל נתונה בקשיים רפואיים אילו היתה מיכל אדר מכירה את זיגל, היא היתה יודעת שהוא שלח לה רמז דרך העיתונים כי הוא עומד לעצור אותה. ואכן, באותו היום, בשעות הצהריים, טיל־פן הספל לביתה של מיכל, וביקש ממנה לבוא למטה הארצי ביפו כדי להיחקר שוב. מיכל באה, נחקרה ושוחררה במעצר באבו־כביר. לדעת החוקרים, מעצרה של מיכל, הוא שישבור לבסוף את התנגדו־תו של הקברניט המאוהב.

לפתע לא היה איכפת למישטרה מבע־יותיה הרפואיות של מיכל אדר. אחרי ש־העיתונים כבר שיבחו את ההתנהגות ה־אנושית של המישטרה, אפשר היה להפסיק להיות אנושי.

הבעיה הרפואית של מיכל היתה הפלה, שהיא עברה באותו היום שבו נעצר פרס־מן. אחרי שהחליט סופית לעזוב את ביתו ולעבור ולהתגורר עם מיכל, היה ברור לשניהם כי גורלם ניקשר זה לזה. מיכל ופרסמן לא ידעו אם דליה אשתו תסכים

מיכל אדר כדוגמנית
גבורה באויר

לתת לו גט, כדי שהם יוכלו להתחתן, אולם הם החליטו כי גם אם לא יותר להם להינשא, הם רוצים בילד.

מיכל נכנסה להריון. ביום שבו נעצר פרסמן, עוד לפני שמטוסו שבא מג'נבה נחת, הרגישה מיכל ברע. לפתע תקפו אותה דימומים קשים. כאשר טילפן פרס־מן כמיהגו למיכל, עוד מנמל־התעופה, היא סיפרה לו על כך. הוא מיהר לרענוה ולקח את מיכל לרופא־הנשים שלה, ה־מתגורר ביפו. שם התברר כי מיכל הפי־לה את העובר.

אחרי שקיבלה טיפול, לקח אותה פרס־מן חזרה הביתה, כדי שתוכל לנוח כמה ימים. דקות אחדות אחרי שמיכל נכנסה למיטה, פרצו השוטרים לביתם.

המשבר הרפואי התנשף שעבר על מיכל עורר עליה את רחמי השוטרים, אולם רק לזמן מוגבל. כאשר היו צריכים לש־בור את פרסמן, הם עצרו גם את מיכל, האשימו אותה כי חיתה מעורבת בהבר־חות החבר־קברניט שלה וזרקו אותה לי־אבו־כביר.

אולם בכך לא הסתיימה פרשת ההתע־ללות של המישטרה בעיריים המפורסמים והזוהרים שלה. נורית, הבלונדה שלושה ימים על שערי אבו־כביר ועל דלת מישרדו של זיגל, והתחננה שיתנו לאמה בגדים, כדי שתוכל להחליף את לבושה. אחרי השהות הממושכת בבית־המעצר, זיגל לקח ממנה את הבגדים, השוטרים באבו־כביר לקחו בגדים אחרים. אולם שלושה ימים אחרי שנעצרה אמה, כאשר נורית ישבה על ספסל המודיעין במטה הארצי ביפו, כדי לזכות ולראות את הר־יה, כאשר יובאו לחקירה, היא הבחינה בדליה פרסמן כשהיא לבושה באותם ה־בגדים שבהם נעצרה. רק כאשר צעקה על זיגל שהוא מתעלל לחינם באמה, הס־כים זיגל שהאם תחליף את הבגדים שגיו ברשותו.

אולם לשיא השטניות הגיעו חוקרי ה־מישטרה אחרי שגיו בידיהם כבר שתי הנשים: דליה פרסמן, האשה החוקית ומיכל אדר, המאהבת. הם הסיעו אותן באותה מכונית לאבו־כביר ושמו את שתי־הן באותו התא. שתי הנשים השונאות זו את זו, יכלו לגמור ביניהן את החשבונות האישיים שלהם בתא־המעצר, כאשר ה־שוטרים רואים ונהנים, ושוטרים אחרים, המאזינים למכשיר ההקלטה הסמוי בתא־המעצר, רושמים כל מילה, אולי בעזרתה הם יוכלו לשבור את פרסמן.

עתה נתונה החקירה כולה בידיהם של זיגל ואנשיו ובידי השופט שפירא. פרס־מן אינו נוטה לדבר. נראה כי גם אשתו, דליה, מחזיקה מעמד ומיכל צמודה לגיר־סתה, שלפיה לא ידעה כלל על כל ה־עניין. אל מול חוקריו של זיגל הועמדו שלושה מטובי עורכי־הדין בארץ, יהושע גלברד, מרדכי („מוטי") שורר ואדם פרוסט.

שתי הפרשיות של מיכל

מי שבאמת הכיר את עקיבא פרסמן, מתקשה לעכל את הידיעה על מעצ־רו. פרסמן היה ידוע כאיש חסכן, על גבול הקמצנות. פעמים רבות הטיף לידיד־תו מיכל: „מדוע את צריכה לדבר על בגדים חדשים. אין לך מספיק? אדם צריך להסתפק במה שיש לו." למיכל היה קשה לשכנע אותו לקנות לעצמו חליפה חדשה או זוג מיכנסיים נוספים. מלבד המדים, נהג פרסמן ללכת עם מיכנסי ג'ינס וחול־צות לבנות שיצאו מזמן מן האופנה.

כאשר הבחין פעם כי מיכל הביאה הבי־תה שפופרת של מישחת־שיניים תוצרת קולגייט האמריקאית, מבלי להצהיר עליה במכס, נזף בה: „בשביל מה כדאי לך להבריח מישחת שיניים. לא כדאי להצ־היר על כך?" באחת הפעמים הבודדות ש־בהן קנה לעצמו זוג מיכנסי ג'ינס, שכח להצהיר עליהם במכס. דווקא באותו היום פתחו את מיווודותיו של הקברניט ומצאו את הג'ינס והוא אולץ לשלם מכס עבורם. מלבד תקרית זו, לא נתקל פרסמן, ה־עובד כבר יותר מ־23 שנה באל־על, ב־בעיות במכס.

כאשר היה לאחת מבנותיו יום־הולדת, היתה זו מיכל שהזכירה לו ולחצה עליו להביא לבת מתנה. מיכל עצמה לא קיב־לה ממנו מעולם מתנה. את הדירה ש־קנתה ברעננה, רכשה מכספה שלה, למ־רות שפרסמן התגורר בה. באחרונה הח־ליפה מיכל מכונית ישנה באוטוביאנקי חדשה. פרסמן לא הציע, ולא התבקש לע־זור בהפרש המחירים.

פרסמן הוא דמות הצבר הצנוע וה־מחוספס, הוא לא השתתף בארוחות־הערב של צוותי־האוויר בחוץ־לארץ, וכמעט לא יצא לבילויים. ביתו שבעיר הולדתו, רמ־תיים, היה בית צנוע. רק באחרונה, אחרי שנפרד מאשתו, התחיל לבנות בהוד־הש־רון וילה, שאותה רצה לתת לאשתו ול־בנותיו כפיצוי על שזנח אותן.

את דליה אשתו הוא היכר בעת שירותו הצבאי. פרסמן היה אז סגן־משנה צעיר, ודליה, בת כפר־יהושע, היתה אחת ה־מזכירות של מפקד הכנף שישב ברמת־דויד, עזר וייצמן. עוד בשלב מוקדם של חייו החליט פרסמן שלא לעשות קאריירה צבאית. הוא השתחרר מחיל־האוויר ב־דרגת סרן, ועבר לאל־על. אל־על קלטה את פרסמן בשתי ידיים. מלבד הצלחותיו כקברניט, היה בו כוח משיכה חברתי מסויים. פרסמן אינו טיפוס חברתי, אך למרות זאת בחרו בו אנשי צוותי־האוויר ליושב־ראש הוועד שלהם, תפקיד שבו כיהן במשך שנים רבות.

את מיכל פגש בעת הטיסות שלו. מל־בד היותה בין היפות שבדיילות, מיכל חיא גם בין הוותיקות בחברה. כשסיימה את שירותה הצבאי, נסעה ללונדון ולמדה שם מיסחר ובלכלה. עם שובה נרשמה ל־קורס דיילות, עברה אותו, ומאז היא עוב־דת בחברה. מדי פעם משתתפת מיכל, בע־לת השער הבהיר והגוף החטוב, בתצוגות־אופנה, ופעמים רבות היא מצטלמת עבור מודעות פירסומת. המודעה האחרונה שלה היא מודעת הפירסומת של סיגריות טיים.

מיכל התפרסמה, מלבד בתמונות פיר־סומת ובכתבות שפירסמה בהעולם הזה, עת שימשה עורכת מדור האופנה של ה־שבועון, בשתי פרשות. האחת היתה ב־שנת 1976. מיכל היתה אחת הדיילות ב־טיסה מיספר 219 מאמסטרדם לניו־יורק. את המטוס חטפה אז קבוצת מחבלים ש־ביניהם ליילה חאלד. בסופו של דבר הת־גבר הצוות על החוטפים, והתנהגותה של מיכל צויינה למופת. במשך התרחשותה של הדראמה המפחידה באוויר היתה מיכל עם הנוסעים, הרגיעה אותם, טיפלה בהם, כאילו דבר לא אירע, ושמרה על קור־רוח. הכלכל של אותה טיסה, אברהם איינבורג, שהתגבר על לילה חאלד, סיפר אחר־כך: „לולא התנהגותה של מיכל היתה פורצת במטוס פאניקה, ואנחנו לא היינו יכולים לפעול כפי שפעלנו."

הפרשה השנייה, שאה היתה מעורבת מיכל, התרחשה לפני שנים אחדות בעת שמטוס אל־על היה אמור להמריא מנמל־התעופה של מונטריאול. פרסמן היה ה־קברניט ומיכל היתה אחת הדיילות. על פי הסיפור שנפרץ אחר כך באל־על העליב הנוסע את מיכל. הקברניט פרסמן, ידידה של מיכל, החליט להשביע את המטוס עד שהנוסע יורד ממנו. הנוסעים הורדו, שוכ־נו במלון למשך 16 שעות, עד שהפרשה חוסלה.

למיכל גירסה אחרת: „כל העניין לא נגע לי כלל. אותו נוסע כתב מיכתב מש־מיץ כנגד פרסמן בגלל בעיות של הוועד. כאשר הנוסע ביקש מפרסמן להסיע את אשתו של הנוסע בתא־הטייס, סירב פרס־מן. ולכן נגרמה השערוריה."

„אל תיטפלו לאמא שלי"

לפני כשבוע שנים הוצע לפרסמן קידום, שלו מייחל כל קברניט של בואינג 707. לעבור קורס קברניטי ג'אמבו, בואינג 747. כל קברניט חולם על תפקיד זה, המוסיף סכום ניכר למשכורת, ומהווה שלב גבוה יותר מבחינת המעמד בחברה.

פרסמן דחה את ההצעה. נוסף לדחיה זו הוא גם ביקש מהצבת־צוותים להציב אותו לכמה שיותר טיסות לציריך ולאמסטרדם, תחנות שאליהן אין אל־על שולחת את מטוסי הג'אמבו שלה.

סירובו של פרסמן חולל אז סערה ב־אל־על. היו שקיבלו את הסברו לכך ש־„יש לי הרבה חברים בציריך ובאמסטר־דם". אלה שמכירים את מיכל היטב, חשבו כי הוא מעוניין לטוס לציריך מפני ש־הוריה של מיכל מתגוררים בעיר זו.

השמועות על עסקיו הפרטיים של פרס־מן, בעיקבות הבקשה לטוס לציריך ול־אמסטרדם, גם הן פרחו. היו כאלה שגס־בעו שהם יודעים שיש לפרסמן בוטיק ב־שווייץ ואחרים דיברו על סחר בתמונות עתיקות.

כאשר התפוצצה בשבוע שעבר הפרשה, היו שהאמינו באשמתו של פרסמן, והיו שלא יכלו להאמין כי פרסמן מבריח זהב. אולם על שאלה אחת איש לא ידע לע־נות, וגם המישטרה אינה יודעת לענית עליה: כיצד הצליח פרסמן לעבור את המכס מבלי להיתפס.

לצוותי האוויר יש דלפק מכס מיוחד באולם הנוסעים של נמל־התעופה. פעמים רבות אפשר לראות מוכסים הפותחים אפילו את תיקי־היד של הדיילות וסופרים את מיספר הסיגריות שהן הביאו איתן.

הקברניט אוסף מכל חברי הצוות את ההצהרות שלהם, ומוסר אותן למוכסים. לכן אין כל אפשרות שפרסמן לא יצא מה־פתח המיועד ליציאת הצוותים, אלא מ־מקום אחר בנמל־התעופה. קשה להניח כי פרסמן שיחד מוכסים. הצוות אינו יודע אף פעם איזה מוכס יבדוק אותו. אם נכונה טענת המישטרה כי פרסמן עסק בהברחות אלה ואחדות כבר שנים אחדות, היה עליו לשחד את כל המוכסים בלוד, מה שנראה כבלתי־אפשרי.

במהלך חקירתו, היתה לפרסמן בקשה אחת ויחידה מהחוקרים: „אל תיטפלו לאמא שלי." אמו האלמנה של פרסמן, אשה קשישה, חלתה אנושות לפני חוד־שים אחדים. הוא ידע כי חקירת מישטרה היא סכנת חיים עבורה.

כאשר התברר לזיגל כי פרסמן לא ניישבר גם אחרי מעצר אשתו ואהובתו, הוא הצליח לקבל צו חיפוש בביתה של האם הקשישה בגבעתיים. השוטרים פרצו לבית, הפכו אותו על קרביו בחיפוש אחר זהב מוברח, תוך כדי שהם מפרקים בפני הקשישה החולה את עונותיו של בנה.

יוסי יגאי ■